

ROBERT ERVIN HOWARD

KRÁL CONAN

PŘELOŽIL
JAN KANTŮREK

ROBERT ERVIN HOWARD
KRÁL CONAN

ROBERT ERVIN HOWARD

KRÁL
CONAN

PŘELOŽIL
JAN KANTŮREK

ARGO

Edici Fantastika řídí Martin Šust

Czech edition © Argo, 2021

Cover art and illustrations © Mikuláš Podprocký, 2021

Translation © Jan Kantůrek, 2021

ISBN 978-80-257-3522-0 (váz.)

ISBN 978-80-257-3589-3 (e-kniha)

EDIČNÍ POZNÁMKA

Tato kniha byla k vydání připravena s úctou nejen k původním textům Roberta Ervina Howarda, které se zde poprvé v českém překladu objevují zbaveny četných pozdějších redakčních úprav, ale také k jejich dnes již kultovnímu překladu Jana Kantůrky, jenž Conana jako první představil českým čtenářům převážně na přelomu osmdesátých a devadesátých let minulého století. Revizi těchto překladů vyhotovil Richard Podaný na základě původních Howardových textů, které v době, kdy na nich Jan Kantůrek pracoval, nebyly k dispozici.

Meč s fénixem

POVÍDKA „MEČ S FÉNIXEM“ JE HOWARDOVÝM PRVNÍM
VYDANÝM TEXTEM O CONANOVÍ. VZNIKLA PŘEPŠÁNÍM
DŘÍVE NEPUBLIKOVANÉHO PŘÍBĚHU „*TOUTO SEKYROU
JÁ VLÁDNU*“ S KRÁLEM KULLEM.

OTIŠTĚNA BYLA V PROSINCOVÉM ČÍSLE ČASOPISU
WEIRD TALES ROKU 1932.

1

„Věž, ó princí, že o čase, který uplynul mezi rokem, kdy oceány pohltily krásnou Atlantis spolu s ostatními skvostnými městy a zeměmi, a lety, v nichž synové Aryovi počali svůj vzestup, se nikomu ani nesnilo.

Tenkrát zářící království zdobila tvář zemskou, jako hvězdy zdobí tvář noční oblohy. Ta království byla tato: Nemedie, Ófir, Brythunie, Hyperborea, Zamora, proslulá krásou svých tmavovlasých žen a plná tajemstvím opředených věží. Zingara se svým kodexem rytířství, Koth, hraničící s pastvinami Šemu, Stygie s hrobkami, v nichž panoval věčný stín a chlad, a konečně Hyrkánie, jejíž jezdci se odívali v ocel, zlato a hedvábí.

Nejpyšnější ze všech, zářící jako měsíc mezi hvězdami, bylo království Aquilonské, vládnoucí svrchovaně zasněnému Západu. Sem přišel Conan, zvaný Cimmeřan, černovlasý a zachmuřený, s mečem v pěsti, zloděj, pobuda a rváč, který choval v srdci velké smutky, sny a radosti, aby srazil zářící trůny světa pod podrážky svých zaprášených sandálů...“

NEMEDIJSKÉ KRONIKY

Nad ve stínech se topícími věžičkami a třpytícími se věžemi vládla přízračná tma a ticho, jaké oznamují brzký příchod úsvitu. V jedné z úzkých uliček, tvořících skutečné bludiště tajemných zákoutí, se objevily čtyři maskované postavy. Vystoupily z dvířek, jež jim opatrně a kradmo otevřela tmavá ruka. Beze slova zamířily do stínů, pečlivě zahalené do plášťů; tiše a rychle jako duše zavražděných lidí

vzápětí zmizely ve tmě. Za jejich zády bylo ve zpola otevřených dvířkách vidět rozšklebenou tvář. Z šera se škodolibě blýskaly zlé oči.

„Jen zmizte v nočních stínech, vy tvorové noci,“ zazněl posměšný hlas. „Hlupáci, zkáza se vám drží v patách jako slepý pes a vy o tom nemáte ani tušení!“

Mluvčí zavřel dveře a zastrčil závory, poté se otočil a se svíčkou v ruce vykročil do chodby. Byl to zachmuřený obr, jehož tmavá pleť svědčila o stygijském původu. Došel do prostorné místnosti, kde se na hedvábím potažené pohovce válel jako velká líná kočka vysoký, hubený muž, oblečený do zašlého sametu. Popíjel víno z velkého zlatého poháru.

„No, Ascalante,“ promluvil Stygijec a odložil hořící svíci, „ti tvoji prostáčkové se odplížili do ulic jako krysy ze svých děr. Nástroje, které používáš, jsou opravdu zvláštní.“

„Nástroje?“ odpověděl Ascalante otázkou. „Oni považují za svůj nástroj mě. Celé měsíce, od chvíle, kdy pro mě ta vzbouřenecká čtyřka poslala do Jižní pouště, žiji uprostřed svých nepřátel, přes den se skrývám v tomhle zastrčeném domě a v noci se kradu temnými uličkami a ještě temnějšími průchody. Přesto jsem dokázal to, co se těm vzbouřeneckým šlechticům nepodařilo. Použil jsem jako prostředníky je a množství dalších agentů, z nichž mnozí nikdy nespatriili mou tvář, a rozesel jsem nespokojenost a ducha vzpoury po celém království. Stručně řečeno, pracoval jsem ve stínu a připravil jsem pád krále, který sedí na trůně a na výsluní. U Mitry! Než jsem se stal psancem, býval jsem státníkem!“

„A ti hlupáci, kteří se považují za tvé pány?“

„Jen ať si myslí, že jim věrně sloužím, alespoň do té doby, než bude dosaženo našeho cíle. Jak by si mohli troufnout změřit důvtip s Ascalantem? Volmana, zakrslý hrabě z Karabanu, Gromel, obrovitý velitel Černé legie, Dion, tlustý baron z Attalu, a Rinaldo, minstrel se zaječím srdcem! Já jsem ta síla, která v každém z nich

ukula ocel, a já jsem ta síla, která rozdrťí jejich rozměklou polovinu, až přijde čas! Ale to je zatím otázka budoucnosti; dnes v noci musí zemřít král!“

„Před několika dny jsem viděl oddíly královského vojska opouštět město,“ navázal Stygijec.

„Vyrazily k hranicím, které napadli pohanští Piktové – povzbuzení silnými lihovinami, které jsem nechal propašovat přes hranici, abych je rozdráždil. To mi umožnilo Dionovo nesmírné bohatství. A Volmana zase zařídil, že jsme se zbavili zbytku královského vojska, které ještě zůstalo ve městě. Prostřednictvím svého příbuzného, toho nemedijského princátka, přesvědčil krále Numu, aby pozval na státnickou návštěvu poitainského hraběte Trocera, aquilonského senešala. Samozřejmě, aby bylo učiněno zadost dvorní etiketě, hraběte musí doprovázet nejen jeho vlastní vojáci, ale i ti královští, a rovněž Prospero, pravá ruka krále Conana. Takže teď zůstává ve městě, s výjimkou královny osobní stráže, jen Černá legie. Prostřednictvím Gromela jsem podplatil jednoho důstojníka královské gardy, jenž utrácí nad své poměry, aby svou jednotku odvedl přesně o půlnoci od dveří královských komnat.

Tam pak nastoupím já se šestnácti hrozivými hrdlořezy z mé tlupy. Do paláce pronikneme tajnou chodbou. Až bude po všem, bude to už jednoduché. I kdyby nás lid nevítal s nadšením, Gromelova Černá legie postačí, aby udržela město a s ním i královskou korunu.“

„A Dion si myslí, že koruna připadne jemu?“

„Samozřejmě. Ten tlustý pitomec ji požaduje, protože má v žilách stopu královské krve. Conan udělal obrovskou chybu, když nechal žít ty, kteří se pyšní původem ze staré dynastie, již vyrval aquilonskou korunu.“

„Volmana si přeje znovu získat královskou přízeň, jako tomu bylo za minulého režimu, aby pozvedl své zchudlé statky k bývalé

slávě. Gromel nenávidí Pallantida, velitele Černých draků, a chtěl by se stát svrchovaným velitelem celé armády; je tvrdohlavý jako všichni Bossonijci. Z nás všech jen Rinaldo nemá žádnou osobní cti-žádost. Ten vidí v Conanovi barbara s krvavýma rukama a ztvrdlými patami, který přitáhl ze severu a drancuje civilizované království. Zidealizoval si krále, kterého Conan zabil, vzpomíná teď jen na to, jak nebožtík tu a tam podporoval umění, zapomněl na jeho hrůzovládu a pomáhá zapomenout i lidem. Ti už neskrývaně zpívají jeho *Pláč za mrtvého krále*, v němž Rinaldo chválí toho zloducha jako světce a o Conanovi mluví jako o „divokém barbarovi s černým srdcem, který vystoupil z temných hlubin“. Conan se tomu směje, ale lidé už zuří.“

„Proč vlastně Conana nenávidí?“

„Básníci vždy nenávidí právě ty, kdo jsou u moci. Pro ně existuje dokonalost hned za nejbližším rohem, anebo za tím příštím. Unikají přítomnosti do svých snů o minulosti a budoucnosti. Rinaldo je planoucí pochodeň idealismu, která se pozvedá, jak sám věří, aby pomohla svrhnout tyрана a osvobodit trpící lid. Co se týče mě... ještě před pár měsíci jsem netoužil po ničem jiném než po zbytek života přepadat karavany; teď se ve mně ale probouzejí staré sny. Conan zemře. Dion dosedne na trůn. Potom zemře i on. Jeden po druhém zemřou všichni, kdo se mi postaví na odpor – ohněm, ocelí nebo otráveným vínem, které umíš tak dobře připravovat! Ascalante, král aquilonský! Jak ti to zní?“

Stygijec pokrčil širokými rameny.

„Bývaly doby,“ poznamenal s neskrývanou trpkostí, „kdy jsem měl své sny i já. Vedle nich ty tvé vypadají lacině a dětinsky. Jak hluboko jsem klesl! Moji někdejší druhové i protivníci by žasli, kdyby viděli Thovt-Amona, vládce Prstenu, který slouží jako otrok cizinci a navíc ještě psanci a který přisluhuje malicherným ctižádostem baronů a králů!“